XXIX. évfolyam. Pécs, 1901. május hó 25., szombat. 120-ik szám.

Előfizetési árak:
Egész évre · 20 kor. — fill.
Félévre · · 10 » — »
Negyedévre · 5 » — »
Egy hóra · · 1 » 70 »
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:
Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:
Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét illető minden közlemény intézendő.

Kéziratot
vissza nem adunk.

Ipari szolgaságunk.

Pécs, 1901. május 24.

(?) Az osztrák csatornajavaslat tárgyalásának ötletéből Hieronymi képviselő, volt belügyminiszter, mint mérnök, ismeretes felolvasásában a magyar közélet figyelmét ráterelte folyóinkra, hogy terményeink könnyebb és olcsóbb értékesithetése miatt mi is gondoljunk azok hajázhatóvá tételére. Fejtegette a főbb teendőket, kimutatta egy tervszerű magyar csatornahálózat szükségét, nagy közgazdasági jelentőségét és elodázhatatlanságát. A tanuságos fejtegetésből azonban kimaradt egy igen fontos dolog, a mire talán nem is gondolt Hieronymi, avagy célszerünek látta hallgatni felőle, az t. i. hogy *az osztrák csatornajavaslat további célja ipari uralmuk biztositására ellenünk kiszámitott hatalmas sakkhuzás.*

Az osztrákok ugyanis már látni vélik, hogy önálló vámterületünk előbb-utóbb meglesz. Ez esetben gabonánkhoz drágában jutnának és iparcikkeik nem állanának verseny nélkül a magyar piacon. Hogy tehát gabonánkra minél kevésbé legyenek ráutalva: egyrészt Romániából a Dunán és Oroszországból meg Romániából részint vasuton, részint a Dnieszteren, másrészt Amerikából Trieszten át szándékoznak nyerstermányeket Ausztriába beszállitani s az olcsó viziutakon elosztani. Ez alapon azután az ipar terén számitanak eddigi kényszerhelyzetünknek lényegében való föntartására.

E tervre, melyet egy osztrák kereskedőtől hallottam, ezt feleltem: és mi akkor az osztrák iparcikkekre még nagyobb vámot fogunk vetni; de sőt, ha nem boldogulunk Ausztria ellen másképen, *egy-két évig nem veszünk külföldi iparcikkeket, főleg nem Ausztriától* és kényszeritjük őt az engedékenységre. Az én osztrákom azonban nem jött zavarba, hanem — mondhatom ügyesen — igy replikázott: Ausztria nyugat felől egészen körülveszi Magyarországot, csakis Fiume felé lévén szabad utja. Nos mi vethetünk majdnem minden külföldi iparcikkre oly nagy vámot, hogy Magyarország kénytelen lesz mégis a mi olcsóbb egész és félgyártmányainkat vásárolni, addig is, mig valamikor megfelelő gyárak lesznek Magyarországon. De ha ez nem is lehetne, azaz: ha nem is adhatnánk cikkeinket jóval olcsóbban, mint p. o. Németország, a némileges olcsóbbság is biztositathatja számunkra a magyar piacot. Az, hogy Magyarországon gyárak legyenek, az még a messze jövő zenéje; mert ehhez a mágnások s a főpapok nagy vagyoni befektetéseire is lenne szükség; már pedig a magyar nagy urak nagyon is tartózkodnak minden gyári vállalattól. Az a fenyegetés pedig, hogy önök egy-két évig nem vásárolnának tőlünk semmit, hiábavaló; mert *a magyar ember sokkal hiubb, mintsem meg akarna magától valamelyes ruhanemüt, vagy más ilyest tagadni, ha csak egy kis szüksége is van rá.* Különösen a magyar nők nem sokat törődnek a magyar iparral. A ruha rovására nincs náluk hazafiság. A divat az első náluk, minden egyéb, de minden, csak mellékes dolog. Olyan bálvány a divat nekik, mint a magyar uraknak a bor s a kártya. Jól ismerjük mi az önök hölgyeit. Feltét'en vásárlóink voltak ők és lesznek, akármit is csinálnak ez ellen a magyar urak. A világ legnagyobb és leghihetetlenebb csodája lenne az ellenkező. A magyar nők nem elégesznek meg a természet által adott kiváló szépségükkel; hanem ugy termetük, mint arcuk szépségét minden áron és minden uton-módon fokozni akarják. Ők a mi legbiztosabb szövetségeseink a magyar ipar s a magyar urak ellen. Nézze meg uram különben a mulatságokat. Nem ignorálják-e önöknél nők és férfiak egyaránt a nem teljesen divatos és nem finom ruhában megjelenő hölgyeket, legyenek azok bármi szépek és kedvesek, hacsak nem gazdagok, mely esetben csak hátuk megett szólják ki őket. De mit is akarnak a magyarok? Hiszen még a puszta kézzel igen könnyen kétszázezer embert állithatnak ki, a kik a legjobb fegyverrel felszerelt osztrák hadsereget is megsemmisitik. Ha tehát a magyar nők nem vásárolnak osztrák iparcikkeket, ugy a magyar urak kénytelenek lesznek a magyar iparral megbarátkozni.

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Májusi hangulat.

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Irta: **Nagy József.**

(Folyt. és vége.)

II.

Valóság.

Este van, kéjes, csendes tavaszi este. A magas ég boltján kifakad egy parányi fény, mely hasonló a távoli gyertya porcifikáló lángjához. A hold kigörbülő sarlója is megjelen, ezüstös sugaraival szétárad az egész vidék felett. A szabadban teljes csendesség honol. Leérünk a hegyről a városba, mely már hangosabb. Zürzavaros chaosza a bolygó emberáradatnak, mely fut, rohan egymáson keresztül, hajszolja őket a munka, az érdek, az üzlet. Nem értik ők, mi a tavasz, mi a napfény, mi a dal, mi az illat; az ő ideáljuk örökösen csak a pénz, a pénz! Ehhez a legapróbbtól a legnagyobbig hű marad mindegyik, ehhez vonzza szive vágya, ehhez tapad öröme, boldogsága.

. . . Valahonnét cigányzene hallatszik. Egy magas házból jő, a főutcából. Bizonyára eljegyzést ünnepelnek. Hisz a szerelmesek hónapja ez. Marokkal szórja a boldogságot mindenkinek, a kinek csak egy parányi vágya van is hozzá.

Megcsendül a dóm mélyszavu harangja, utána követi a többi. — Imára! — Van, a ki még nem szégyenli az utcán is levenni fejéről a kalapot, de a legtöbbje oda se figyel, csak fut, szalad tovább, mert még nem végezte el a dolgát.

Harangszó után ismétlen megszólal a zene, mely pihent néhány pillanatig. Nem tudom miért, azért-e, hogy harangoztak, vagy hogy éppen pihenni kellett a cigánynak . . . Az utóbbi lehet az igaz, mert a harangszó alatt is szólt az ének, egész kihallatszott az utcára.

Csakugyan, eljegyzési ünnep. Ismerem a menyasszonyt, azt is ismerem, a kit szeretett, szivből, s a ki őt is imádta. De nem az a vőlegény. Ez valami ügyvéd. Amaz valamivel alantabb áll még. A menyasszony elgondolkozik. Arra gondol bizonyosan, hogy ügyvédné lesz. Lesz brilliáns fülbevalója, nagy lakása, fényes butorai, csakhogy nem az lesz a férje, a kit szeret. De ez már igy van mindenütt. Olyan megszokott, olyan mindennapi történet. A barátnői is valamennyien igy mentek férjhez. Igaz, hogy szerettek, de ez csak tavasztól őszig tart s aztán minden elmulik. De mégis . . . mintha üresen maradna egy kis hely ott benn a testben. Valami hiányt érez . . . Ugy érzi, mintha köny is jönne a szemébe, a mikor megsajdul ott a bal felén valami. Hirtelen mosolyogni próbál. A vőlegénye vállára hajtja fejét. A kik kivülről bebámulnak s a kik erősen fogyasztják belül az italokat, mindannyian irigylik sorsát: — Boldog menyasszony!

Tikkadt lehet benn a levegő, mert kinyitogatják az ablakokat. A vőlegény kissé rösteli, hogy bámulják. Szörnyen vörösödnek a szemei. A bor a fejébe szállt, mert nem szokott hozzá. De most ivott, hadd legyen jó kedve. De ugy érzi, mintha többet nyelt volna le a kelleténél. Belekapaszkodik a menyasszonya derekába. Azt hiszik, hogy szerelemből teszi.

— Mire gondol, édes?

— Magára kedvesem — mondja kacéran a leány és megragadja pezsgővel telt poharát.

— Sohasem halunk meg apám! — kiált és odakoccintja poharát az apjához.

— Isten éltessen aranyom, legyetek boldogok!

— Azok leszünk . . .

Aztán odahajol a vőlegénye füléhez s elég hangosan sugja:

— *Megteszi a tizezer forint!*

A cigány észreveszi a leány jókedvét és odasomfordál:

— Mi a nagyságos kisasszony nótája?

A menyasszony nagyot kacag és egy pohár pezsgővel kinálja meg a cigányt, aztán odasug neki valamit.

A cigányok közelebb mennek, a primás egészen odahajol a leány füléhez. A vendégek elhallgatnak, várják a menyasszony nótáját, a melyet ő kezd meg énekelve, a cigányok csak kisérik érzéssel, szépen, csendesen:

»Lebullott a rezgő nyárfa . . .«

Az ablak alól valaki bekiált a mulatók közé:

— Nem lehet az boldog menyasszony, a kinek tavaszkor is »lehullott a rezgő nyárfa!«

szithető férfi nyakkendőket is mind Bécsből hozatják kereskedőik; mert Budapesten még ezt sem birják izlésesen s eléggé olcsón készíteni. Hát a tű, gombostű gombok, cérna és száz más apró tárgy, hol vannak? Talán száz év mulva önök is fognak ilyesmiket gyártani, de addig, hacsak minden erejüket és tudásukat egész a fanatizmusig össze nem szedik, a mi első és biztos vevőink s igy adófizetőink lesznek. *És ez nekünk teljesen elég!*

Ime a hamisitatlan s alapos osztrák terv és gondolkozás! Résen legyünk! *Magyar ipar, ne késsél az éji homályban!*

Városi közgyülés.

(Második nap.)

— Saját tudósitónktól. —

Pécsett, 1901. május 24.

A tegnap egy órakor félbeszakitott városi rendkivüli közgyülést ma délelőtt folytatták. A mai folytatólagos közgyülésre maradt az indóházi-ut burkolásának kérdése s első sorban *Erreth* Jánosnak már tegnap bejelentett beszéde. *Erreth* János számadatokkal bizonyitotta be, hogy az ut burkolatára nézve a keramit lesz a legolcsóbb. Azonban a városi Tanács jelentésében szintén számadatokkal bizonyittatik, hogy az asztalt a legolcsóbb. Persze azzal a különbséggel, hogy *Erreth* János számitásában — a legegyszerübben érthető módon — az *évenkint fizetendő összeget vette fel*, a a Tanács pedig a törlesztési részleteket a kamatokkal tőkésitette arra az esetre, *ha most kellene* az egész összeget kifizetni s igy a számok óriási tömkelegében ők is kedvező eredményt hoztak ki az aszfaltra nézve. Hja persze, a kinek az Isten hivatalt ád, észt is ád hozzá. Ezt szokták mondani s ebben meg kell nyugodnunk. Legjobb a hozzáértő szakelőadókra hallgatnunk — mint *Littke* József fel is szólalt — s magunk nem számitunk, nem nézzük, mi a városra jobb és célszerübb; hiszen ott van a hivatalos ész, az elvégez helyettünk mindent. Mi csak fizessünk!

Két órai érdekes vita után a közgyülés elfogadta a tanács javaslatát az ut kiasztal tozására nézve s ezután ismét 2 óra hosszat tárgyalták a szentháromság-szobor ügyét és az anyakönyvesek kérvényét is s érdekes felszólalásokban itt sem volt hiány.

A mai folytatólagos közgyülésről részletes tudósitásunk a következő:

Báró *Fejérváry* Imre dr. főispán pont kilenc órakor elfoglalván az elnöki széket, a közgyülést megnyitotta s elrendelte a tegnapi ülés jegyzőkönyvének felolvasását.

Tróber Aladár dr. főjegyző olvasta fel a jegyzőkönyvet, mely ellen felszólalás nem emeltetvén, a *főispán* hitelesitettnek jelentette ki. És megindult erre

a harc az aszfalt és keramit között.

A *főispán* a napirend folytatásaként jelentette, hogy első szónok *Erreth* János, ki már tegnap jelentkezett szólásra. Egyszersmind felkérte dr. *Tichy* Ferenc első aljegyzőt, hogy a joboldalról szólásra jelentkezőket feljegyezze, *Guth* Béla harmadaljegyzőt pedig a baloldalon szólásra jelentkezők feljegyzésére.

Erreth János felszólalását azzal kezdi, hogy a tegnapi közgyülésről már sokan elmentek akkor, mikor az árlejtési feltételeket felolvasták. Tehát ő ismételni fogja a feltételeket is, de mivel a tanácsi jelentés a számok oly nagy tömkelegével dolgozik, melyet egyszeri betekintésre, vagy hallásra megjegyezni nem lehet, célszerü lett volna a jelentést kinyomatni. Ha már ez nem történt meg, kéri a helyettes gazdasági tanácsost a jelentés szerint az ő számadatai ellenőrzésére és összehasonlitására. Előrebocsátja felszólalásában, hogy a tanácsi javaslat azon részét, mely az *indóház ut kocsiutjának aszfalttal burkolását javasolja, egyátalán nem fogadja el*, ahhoz hozzá nem járulhat. A beérkezett ajánlatok közül csak az *„aszfalt részvénytársaság“* és a *„kőbányai köszén- és téglagyár-részvénytársaság“* ajánlataival fog foglalkozni; mivel a többi számitásba ugy sem jöhet. Véleménye az, hogy *leghelyesebb volna a kocsiutat zobáki kővel fedni*; de mert a közgyülés ez ellen állást foglalt, erről most már beszélni nem lehet. Az aszfaltburkolatot elvből ellenzi; célszerütlen és forgalmi utakra nem megfelelő. Sehol sincs nagyobb város, hol a főbb forgalmi utak aszfaltozva volnának. Nem véletlen ez, hanem mert tudják, tapasztalják mindenüttt, hogy az aszfalt a teherforgalomra célszerütlen. Ez lenne Pécsett is különösen a lejtősen eső indóház-uton. Elvből ellenzi tehát az aszfalt-burkolatot.

Az árlejtési felhivás két rendbeli ajánlatra szólt: 1. *ajánlat tizenhat évre*, melyből hat év ingyenes fenntartással jár, további tiz évre dijazva lesz a fenntartás; 2. *ajánlat negyven évre*, melyből tizenhat ingyenes fenntartással, 34 év akár dijazott, akár ingyenes fenntartással jár. E fehivásnak megfelelő ajánlatot csak a kőbányai téglagyár adott be; mert az aszfalt társaság 16 évre adott ugyan, de nem adott negyvenre, csak huszonöt évre egy második ajánlatot. Tehát az aszfalt-társaság a feltételeknek meg sem felelt.

Az egyes ajánlatokat részletesen ismerteti most felszolaló. Az *aszfalt-társaság* első ajánlatában csupán a kocsiut burkolatot értve — négyszögméterenkint a földmunkával együtt 12 kor. 80 fillért igényel; igényli továbbá a tizévi fentartását m²-enkint a husz fillér dijat és a tőkének 5% os kamat melletti megtérítését. — A huszonötévre szóló ajánlatában a munkadijat hasonlóan számitja: a fenntartási dijakat azonban □ m.-enkint 14 koronára teszi s a tőket száz félévi részletekben 8½% mellett kivánja megfizetni. *A köszén és téglagyár részvénytársaság* a 16 évre szóló ajánlatában husz félévi tőketörlesztés mellett 7717 kor. 63 fillér évi összes dijért hajlandó elkésziteni és fenntartani a keramitot; negyven évre szóló ajánlatában pedig 80 félévi tőketörlesztés mellett 4309 kor. 27 fillér dijért évente. Mivel azonban a Tanács az aszfalttársaságnak az árverési feltételekkel ellenkezően tett másik ajánlatának tárgyalásába is belement, a téglagyár részvénytársaság is adott be még egy ajánlatot huszonöt évre is, melyben száz féléves részlettörlesztés mellett, a fenntartásért évi 3589 kor. 29 fillért kért. Már most az aszfaltrészvénytársaság tizenhat évre szóló ajánlatánál a tiz évi fenntartási dij 152.310 koronát tesz ki; a téglagyár társaságnál pedig 154 352 koronát. Tehát ez utóbbinál a jelen esetben magasabb a dijazás. A huszonötévre tett ajánlata az aszfalttársaságnak összesen 369.969 koronát képvisel; a téglagyáré pedig csak 358.928 koronát. Tehát ez már tizezer koronával olcsóbb. *S a téglagyár részvénytársaság negyven évre tett ajánlata a legelőnyösebb*, mert elkésziti és fenntartja a burkolatot s csak 344.771 koronát kér.

A huszonöt évre tett ajánlatok közül egyiket sem fogadja el. Mert nem tehetjük ki utódainkat uj terheknek. A burkolatot 25 évi fentartás után tulajdonába kapja a város, az igaz; de mérget lehet rá venni, hogy az a burkolat huszonöt év után többé már nem lesz fentartható s igy az utódok még huszonöt évig hiába fizetnék a kamatos törlesztéseket. Kivánja, hogy a fizetési kötelezettség ne menjen tul a fentartási időn semmivel se u. *Legelőnyösebb e szerint a téglagyár részvénytársaság keramitra vonatkozó és negyven évre szóló ajánlata*, mely egy évre 8618 kor. fenntartási költséggel jár. Felszólalása oda konkludál, hogy fogadja el a közgyülés ezt az ajánlatot.

Nendtvich Andor helyettes polgármester kérte ezután a tanácsi javaslatból az átszámitási összegek ismertetését, mert csak igy lehet a felszólalás számadataira reflektálni.

Erreth János nem találja ezt célravezetőnek. Mert ő a fizetési összegeket számitotta; a tanács ellenben a tőkésitett összegekkel hozta a ki a számok tömkelegét. Épen ezért lett volna célszerü a javaslat előzetes kinyomatása.

Littke József kéri a szakelőadók meghallgatását. A gazdasági választmányban a főmérnök és helyettes gazdasági tanácsos olyan szakszerü és beható felvilágositást adtak az aszfalt célszerübb voltáról, hogy a választmány ennek hatása alatt foglalt állást az aszfaltburkolat mellett. Ha ez most is megtörténik, bizonyára a közgyülés is az asztalt mellett fog állást foglalni.

Rauch János főmérnök tartott erre alapos és bő, mindenre kiterjedő szakszerü beszédet. Két feltétele volt a pályázatnak: egyik tizenhat évre szóló, hat évi ingyen fenntartással; erről beszél először. Az aszfalt társaság hajlandó az aszfalt m² jét 5 frt 60 krért készíteni; hat évig ingyen tartja fenn s 10 éven át 10 krajcárért m² jét. A téglagyár-részvénytársaság ugyanez ajánlatában hét forintról szól; *tehát a keramit 1 frt 40 krral drágább*. A mai napra tőkésitett összegben az aszfalt száztizenötezer korona: a keramit 133 ezer korona fenntartási összegbe kerül. A keramitra vonatkozó negyvenéves ajánlat évenkint 4300 frt kiadást foglal magában s itt a fenntartás nem ingyenes, hanem m² enkint 34 fillér esik erre. Az aszfalt huszonötévi ingyen jótállás mellett hét frtba jön, keramit pedig 3 frt 20 krral drágább. Ez a huszonötévre szóló ajánlat azonban kevésbé előnyös, mint a tizenhat évre szóló. A keramitnak ötven évre szóló ajánlata, huszonöt évi fentartással 145 ezer korona, mig az aszfalté 129 ezer korona. Tehát finánciális szempontból minden tekintetben az aszfalt előnyösebb. Tartóssága szempontjából bizonyitotta ezután az aszfalt célszerüségét s ajánlotta a Tanács javaslatát elfogadásra; mégis azzal, hogy bármelyiket fogadja el a közgyülés, hivják fel az államvasutak igazgatóságát, hogy a pályaház előtti teret hasonló anyagból mielőbb burkoltassa.

Záray Károly dr. azt kérdezi, hogy huszonöt év mulva használható-e, illetve megforditható e az aszfalt?

Rauch János feleli, hogy az aszfaltot és keramitot is rendszeresen kell gondozni és ilyen gondozás mellett, uj kötőanyaggal való átöntés mellett az aszfalt huszonöt év után is használható.

Oberhammer Antal, helyettes gazdasági tanácsos ismerteti az árlejtés történetét. A számitásokért jót áll.

Nendtvich Andor, helyettes polgármester reflektál pár megjegyzéssel az előadó szavaira, főkép azzal, hogy a városnak joga van nem tetszés esetén uj árlejtést hirdetni.

Littke József köszönetét fejezi ki a főmérnöknek és a gazdasági tanácsosnak a szakszerü és gondos véleményekért. Ha igy meghallgatjuk mindenkor a szakelőadókat, sok hiábavaló vitát mellőzhetünk. A mi a burkolatot illeti, azt hiszi, a makadámot szerencsésen eltemettük. Hogy *Horváth* Antal mégis mellette van, oka, hogy ő aszfalt mellett lakik s nem szivja a makadám porát. (*Derültség.*) Ajánlja rövid érvelés után az aszfaltot elfogadásra.

Fodor Pál közbeszólások és ellenmondások között beszél a terv költséges voltáról. Ő nem ismer kétféle, háromféle aszfaltot; csak egyet, a mi a ferenciek utcáján van s az is — rossz. Drága költség mellett rossz utat nyerünk. Ha már költségeskedünk: csináltassuk a keramitot. Ajánlja azt elfogadásra.

A hangulat ekkor már nagyon paprikás volt s a *főispán* figyelmeztette a közbeszólókat, hogy kénytelen lesz őket rendreutasitani, mert igy nem lehet tárgyalni.

Piacsek Gyula szerint a legelőnyösebb a keramit negyven évre. Szerinte bár egyik terv se ideális. Fogadják el azt, a melyik tetszik. Tessék válogatni.

Löwy Lipót dr. egészségi szempontokból az asztaltot ajánlja elfogadásra.

Ráth Mátyás is feljegyeztette magát szólásra, de a nyert felvilágositások után elállt a szótól.

Több feliratkozott szónok nem lévén, a *főispán* a vitát bezárta.

Horváth Antal, mint első inditványozó, élt ezután a zárszó jogával. Legjobb lesz, ha a kocsiut burkolását elhalasztják. Sem az aszfalt, sem a keramit nem tökéletes kocsiutnak s még majd végre is — zobáki követ kell rá teriteni. *(Derültség.)* Gondoljuk meg az utolsó pillanatban, mit akarunk tenni, halaszszuk el a kocsiut burkolását az általa már jelzett két évre.

Ifj *Némethy* József akart ekkor szólni, de a *főispán* kijelentette. hogy kint volt felszólalni akaró, mikor ő a vitát bezárta s most már nem szólhat.

— *Pedig nagyon hasznosat akartam mondani!* vigasztalta magát ifj. Némethy az elmaradt beszéd miatt.

Erreth János élt most az inditványozó zárszavával. A keramit tizezer koronával kevesebbe kerül; teherforgalomra alkalmasabb Ajánlja hát ezt elfogadásra.

A *főispán* erre a kérdések feltevése előtt *Horváth* Antal inditványát körvonalozza, mely a kocsiut burkolását elhalasztani kéri, a gyalogjárót aszfalttal, a folyókákat keramittal és zobáki kővel fedetni javasolja. Tehát nem a napirendről levételt s igy elsőnek a *főispán* a tanácsi javaslatot teszi fel szavazásra; s ha ez elvetteinék, akkor *Erreth* Jánosét; s ha ez se szavaztatnék meg, akkor *Horváth* Antal inditványa fogadtatik el.

Horváth Antal szerint Erreth inditványában első sorban az ő javaslatát pártolta. (Derültség.)

Krasznay Miklós dr. kéri a tanácsi javaslatot felolvasni.

A *főispán* kijelenti, hogy a tanács javaslata az aszfalttársaság tizenhat évre szóló ajánlatát ajánlja elfogadásra.

Oberhammer Antal felolvassa a négy pontból álló javaslatot.

A *főispán* erre szavazás alá bocsájtotta a tanács javaslatát, melyet a nagy többség elfogadott. Tizenegy óra volt pont, mikor a főispán kimondta, hogy *a közgyülés az indóház-utca aszfalttal lcendő burkolatát fogadta el* a magyar aszfalt- részvénytársaságnak tizenhat évre szóló ajánlata alapján, a költségek husz félévi törlesztése s hat évi ingyenes fenntartása mellett.

A „Szent Háromság"-szobor felépitése

ügyében alkotott tanácsi előterjesztést és javaslatot olvasta fel ezután *Oberhammer* Antal h. városi gazdasági tanácsnok, mely előterjesztésben többek között arról is esik szó, hogy *Hetyey* Sámuel megyéspüspök a maga e célra adományozott nyolcezer forintnyi adományát visszavonta, mert adományának feltételeit a város nem teljesitette. Eme feltételek szerint a létesitendő uj Szent Háromság szobrának »Jézus Szent Szive« oltárával kombináltan 1901. évi junius hó 16-ig, vagyis Jézus nevenapjáig kellett volna elkészülnie.

Erreth János bizottsági tag kérdést intéz a közgyüléshez az iránt, vajjon volt-e eme feltételekről irott levélbeli értesités s ha volt, miért nem közöltetett ez az eddig e tárgygyal foglalkozott közgyülésekkel, egyben rosszalását fejezi ki a polgármester ama ténye fölött, hogy nem igyekezett a püspök adományához füzött feltételeket teljesiteni, mi által most a szoboralap tizenhatezer koronányi kárt szenvedett.

Nendtvich Andor h. polgármester ezután ama felvilágositással szolgál, hogy irott alakban eme feltételek nem kerültek a város elé, azonban körülbelül másfél év előtt a püspök személyesen és szóbelileg a polgármesterrel közölte szándékolt adományának összegét és az adomány feltételeit, melyeknek nemteljesitése körül nem terheli mulasztás a távollevő polgármestert.

Bolgár Kálmán szintén védelmébe veszi a polgármestert s hangsulyozza, hogy a közgyülésnek volt tudomása a megyéspüspöknek emlitett feltételeiről, de ezek legjobb akarat mellett sem voltak teljesithetők, mely körülményt különben a polgármester már régebben bejelentette a megyéspüspöknek. A tanácsi előterjesztéshez szólva, azt elfogadja.

Piacsek Gyula bizottsági tag mindenben egyetért Bolgár Kálmánnal, a maga részéről csupán azt füzi hozzá, illetve inditványozza, hogy ne kössék meg a szobor kivitelével megbizandó *Kiss* György szobrász kezeit a szobor alakjának megszabásával, hanem engedjenek neki a tervezésnél szabad kezet.

Ezután ujólag *Bolgár* Kálmán szólalt fel, még pedig azért, mert a tanácsi előterjesztésből kitünőleg *Walter* Antal kanonok is »Jézus szent szive« oltárával kombináltan épitendő Szent Háromság szobor létesitéséhez adta a maga adományát s ez a feltétel teljesithető nem lévén, valószinü, hogy a szoboralap eme adomány összegét is elveszti.

Oberhammer Antal előadó erre vonatkozólag előterjeszti, hogy bár a tanácsi előterjesztés tévesen igy irja le ama adomány történetét, mégis Walter Antal kanonok a városhoz intézett alapitó levelében minden feltétel nélkül, csupán a létesitendő »Szent Háromság« szobor céljaira adományozott tizezer koronát, mit a közgyülés lelkes éljenzéssel vett tudomásul.

Littke József, bizottsági tag szintén a polgármestert veszi védelmébe, *Záray* Károly dr., iparkamarai titkár pedig az iránt intéz kérdést a főmérnökhöz, vajjon fennállhat-e még továbbra is a mostani »Szent Háromság« szobor, vagy pedig ugy közbiztonsági, mint szépészeti szempontból szükségessé vált annak mielőbbi lebontatása.

Rauch János főmérnök erre kijelenti, hogy bár a szobor rozoga állapotban van, de miután azokat a részeket, melyek esetleg veszélyesekké lehettek volna a közbiztonságra, leszereltették, a szobor állva maradhat, mig az uj szobor el nem foglalja a helyét.

Nendtvich Andor, h. polgármester szólal fel utolsónak e vitában s mindenekelőtt köszönetet mond azoknak, kik a távollevő polgármestert védelmükbe vették. Azután kijelenti, hogy miután a szobor ugyis közadakozásból fog felépülni, nem kételkedik abban, hogy a megyéspüspök ujolag belép a jószivü adakozók soraiba, majd pedig elfogadásra ajánlja a tanácsi javaslatot.

A közgyülés erre el is fogadta a tanácsi javaslatot, mely szerint a »Szent Háromság« szobor költségeit a meglevő adományokból, közadakozás utján szerzendő összegekből létesitik, a hiányzó összeget pedig a város fizeti. A szobor készitésével *Kiss* György szobrászt bizzák meg, kit megfelelő rajz beterjesztésére szólitanak fel anélkül, hogy bármely irányban is korlátoznák a terv milyenségét.

A »Szent Háromság« szobor ügyénél jóval érdekesebb és hevesebb vitát provokált:

az anyakönyvvezetők illeményeinek felemelése.

Tróber Aladár városi főjegyző felolvassa a vonatkozó tanácsi előterjesztést, a mely szerint az anyakönyvvezetők illetményeinek felemelése kétezerhatszázharminc koronával terheli a város pénztárát.

E tárgynál elsőnek *Horváth* Antal ügyvéd bizottsági tag szólalt fel, ki a maga részéről határozott rosszalását fejezi ki a fölött, hogy a jelenlegi sanyaru pénzügyi viszonyok között ujólag arról gondoskodnak, hogy mily ujabb terheket sózzanak a város nyakába. A maga részéről határozottan ellenzi a fizetés felemelést, annál inkább, miután az anyakönyvvezetők „állami anyakönyvvezetők" s igy dotációjuk nem képezheti a város terhét. Egyben kéri a jogügyi bizottságot arra utasitani, miszerint állapitsa meg már végre, hogy vajjon városi vagy állami tisztviselők az anyakönyvvezetők?

Nendtvich Andor h. polgármester szerint az anyakönyvvezetés a városi közigazgatás körébe tartozván, kétségtelenül városi tisztviselő az anyakönyvvezető s igy fizetésének kérdéseiben feltétlenül a város, illetve a közgyülés határoz. Ennek dokumentálására felolvassa *Fejérváry* Imre br. főispán felhivása folytán, az anyakönyvvezetői állások szervezésekor a városhoz érkezett belügyminiszteri rendeletet, melyben ki van mondva, hogy az anyakönyvvezetők városi tisztviselők, mit igazol a felolvasott rendelet ama pontja is, mely szerint a belügyminiszter a *város terheit megkönnyitendő* négyezer koronát saját tárcája terhére vállalt el az anyakönyvvezetők fizetéséből s ez a körülmény valószinüleg az, mely ama tévedést szülte, hogy az anyakönyvvezetők nem városi tisztviselők. Ez bár kétségtelen volt már akkor is a város közgyülése, midőn a városi tisztviselők fizetésjavitásának kérdésével foglalkozott, *Littke* József bizottsági tag előterjesztése folytán akként határozott, hogy az anyakönyvvezetők fizetésének javitása, illetve az azzal járó költségek fedezése iránt kérelmet intéz a belügyminiszterhez, hogy azt saját tárcája terhére fogadja el, mely kérelmet azonban a belügyminiszter elutasitotta. — Mindezeknél fogva kétségtelen lévén, hogy az anyakönyvvezetők városi tisztviselők, csak méltányos és igazságos, hogy midőn a közgyülés valamennyi városi tisztviselő, sőt a szolgaszemélyzet fizetését is javitotta, ebből a dotáció emelésből az anyakönyvvezetőket nem felejti ki.

Littke József bizottsági tag a maga részéről legalább is furcsának találja, hogy hat pontból álló közgyülési tárgysorozaton két oly ügy foglal helyet melyek a város örökké üres pénztárának megterhelésével járnak. Tudomása van arról, hogy az anyakönyvvezetők bizonyos, törvényileg megengedett mellékjövedelmeket élveznek. *Ha muszáj*, elfogadja a tanács előterjesztését illetve javaslatát de csak ama hozzáadással, hogy ezek a megengedett mellék-jövedelmek a fizetés javitás esetén folyjanak be a városi pénztárba.

Bolgár Kálmán és *Horváth* Antal, bizottsági tagok hozzászólása után *Fejérváry* Imre főispán szavazás alá bocsátotta a tanácsi javaslatot *Littke* József inditványával, a szavazást megelőzőleg azonban *Fodor* Pál ügyvéd, bizottsági tag felvetette a kérdést, hogy ez ügyben szavazhatnak e a tisztviselők vagy nem?

Igy a főispán kénytelen volt először a szavazás fölötti döntést szavazatra bocsájtani, mely alkalommal a többség határozata szerint, a tisztviselők, az anyakönyvvezetők fizetésemelése tárgyában *nem szavazhattak.*

Ennek megállapitása után a főispán ujólag szavazásra bocsátotta a tanácsi javaslatot, kapcsolatban *Littke* József inditványával, *a közgyülés azonban tizenhét szavazattal kilenc ellenében elvetette a tanácsi javaslatot s igy az anyakönyvvezetők fizetés felemelését a közgyülés nem szavazta meg.*

Végül engedélyezte a közgyülés a dr. *Wallerstein* Bódog kórházi II-od orvos által kért ötvennyolc napi szabadságidőt s ezzel a közgyülés délutáni háromnegyed egy órakor véget ért.

— **Az előfizetési díjakkal** hátralékban levő t. előfizetőinket hátralékaik mielőbbi szives beküldésére kéri a kiadóhivatal.

Hirek.

Pécs, 1901. május 24.

Megtört szivv.

Alkonyi szürkület borult a nagy város fölé. A nappali kalmár-zajt méla zsibongás, hallgató csendesség váltja fel. Az egyik főuri palota kapuján sötét gyász-kocsi gördül elő halk dübörgéssel. — A kocsit vontató lovak mellett ezüst-paszomántos fekete atillában gyász-fullajtárok lépdelnek. A kocsi két felén fekete rokkokóban, sötét alabárdosok haladnak. Fejükön fekete Rembrand-kalap, fekete strúc-tollal. Vállukon fekete köpeny, lábszáraikon gombos szoritók.

A gyászkocsin koszoruktól boritott fényes érckoporsó van. A benne pihenőnek nevét eltakarják a virágok. Csak annyit látni, hogy: »élt 54 évet.«

A gyászkocsi után halad a buba merült család; a megtört apa, a bánatos fiu, a kesergő nővér s a gyászoló rokonok.

Megilletődve állnak meg a járó-kelők.

A kisérők a nagyváros legelőkelőbb főuri köreinek ismert tagjai.

Egyhangu dübörgéssel halad tovább a kocsi egész ki a vasuti állomásig. A temetkezési vállalat emberei egykedvü nyugalommal s szakértő pontossággal veszik le a koporsót s azután elhelyezik egyik üres vasuti teherszállitó kocsiban.

Az ajtókat ólom-pecséttel lepecsételik; a vasuti alkalmazottak kiállitják a szállitmányról a vevényt. A gyászoló család helyet foglal egyik első osztályu szakaszban. Most már indulhat a vonat neki az egyre sötétülő alkonyatnak.

Prüszkölve, szikrát hányva, száguld tova a vas leviathán. Gyász fátyolként maradoz el füstje az éjjeli szürkületben.

Ott az első osztályu szakaszban néma hallgatásba merülten ülnek valamennyien. Nem vigasztalják egymast. Van fájdalom, a mire legjobb balzsam a hallgatás.

A megtört apa merengve néz maga elé. A bánatos fiu elfödi szemeit. Tán, hogy ne lássák könyeit. Nem a főuri körök ékszere az. — Csak a kesergő nővér sóhajt fel néha halkan:

— Szegény, szegény Julia! Elment; utána ment. Ő utána ment!

Nem kérdi senki, ki után ment. Tudja mindenki.

És a prüszkölő vasszörnyeteg halad száguld tovább a vak éjben. Utasok szállnak fel, utasok maradoznak el az egyes állomásokon. Mindenki hallgat, senki sem törődik a más bajával.

De legjobban hallgat az a csendes utazó ott hátul abban a fehér kereszttel jelölt teherszállitó kocsiban.

Egyik vidéki gócpont pálya csarnokába robog be a vonat. Már ott várja indulásra készen a másik tüz-szemü szörny. Zajos kacagás, vig nevetés, dalolás hangzik. Valami napszámos leány-sereget szállitanak hazafelé. Vig dalolásukat visszaharsogtatja a villanyfénynyel világitott pálya-csarnok üvegboltozatja.

Ki hallja azt? Ki törődik vele?

Harmadik vonat robog be a pálya-csarnokba. Sötét alakok szállnak ki innen is onnan is. Halkan, némán üdvözlik egymást. A hű uradalmi tisztek gyászsujtotta földes urokat köszöntik.

Lassan kibontakoznak az egyes vonatok. Majd elindulnak, ki erre, ki arra. — Huhogó mozdonysip hangja vegyül a zajba. Végre elhangzik a hazatérő napszámos leányok danája. Elenyészik a robogó vonat dübörgésében. Vagy bele olvad annak egyhangu mormolásába, mely mintha azt hallatná egyre:

— Circumdederunt me gemitus mortis, dolores inferni circumdederunt me.

Csipős hajnali szellő szürke ködöt teregetett a rónaság szélére nyiló völgykatlan elé, mikor a hallottvivő vonat a végállomásra megérkezett.

A vidék köznépe s a résztvevők százai lepték el a vasuti állomás környékét. A gyászlibériába öltözött kocsisok alig tudtak utat szoritani fogataikkal a nagy tömegen keresztül.

A környékbeli papság mind kivonult a gyászszertartásra. A mint a koporsót elhelyezték a gyászkocsin, felhangzik a tépett szivek zokogásból, fájó könyekkel irott, szomoru zsolozsma:

— Requiem aeternam dona ei Domine!

A zsolozsma végeztével megindul az egész gyászmenet, ki gyalog, ki kocsin, neki a kanyargó patak mentén haladó völgyi utnak.

Odabent a korona-tartomány vadregényes bércei között egyik idilli völgy zugában áll a főuri család ősi vára. Ott van a családi kripta. Ott várja már az érkező anyát az elköltözött fiu.

A szeretett, a kedvelt, a nagyobbik!

A dédelgetett kedvenc, a szerető anyai sziv reménye. A sulyos balszerencse élete virágában letört reményteljes ifju.

Akiben az édes anyai szem már a korona-tudomány majdani kormányzóját látta. Hisz a család ősei mind kiváló szerepet vittek a két egymásra utalt nemzet történetében. Hadvezérek, bánok, főispánok kerültek ki azok sorából.

Az egyik ős, mint Magyarország főpapja, egymaga ellenezte férfias nyiltsággal, mikor arról volt szó, hogy a nemzet mondjon le bizonyos évszázados jogáról, hogy uralkodóit ugy válaszsza önként, szabad akaratból.

És a fényes életpálya, az anyai sziv reménye mind oda van temetve most az egyszerü kis horvát plebánia templom sirboltja alá.

Mit ér annak az élet, a ki elvesztette reményét? Élet-e annak az anyai szivnek élete, aki egy reményteljes élet pálya kezdetén szerető fiát elveszíti?

Azt mondják: kilovagolt, meghült, tüdő gyuladást kapott, abban halt meg. Ej, nem hiszem én azt. A megtört szivnek nem kell külön betegség. Nincs annak segitségre szüksége: el tudja az maga is vinni azokat, akiket kiszemelt.

Hosszu, vége láthatlan gyászmenet vonult végig a kanyargós völgyi uton. Elül fekete zászlók után az iskolás gyerekek százai. Azután a hatóság küldöttjei s a különféle testületek haladnak gyalog, lassu menetben. Majd a koszorúkkal boritott halottas kocsi, a fekete libériás fullajtárokkal s a gyászba öltözött alabárdosokkal.

Közben az egyik vidéki város tüzoltó zenekara gyászindulót harsogtatva, végre a hintók beláthatlan fényes, hosszu sora.

Amint a menet tovább s tovább haladt a völgyi uton, egyre zordonabb, egyre vadregényesebb lesz a vidék. Az Ivancsica szakadékos hegykoszoruja öleli körül a völgyet. A hegyvidék jellege: lakóinak jelleme. Nyers, darabos, de regényes. Egy-egy erdős magaslatról kis kápolna harangjának szava szürenkedik alá a völgybe, bele vegyülve a környékbeli templomok harangjainak zugásába, miket erre-arra lendit olykor a szél.

A meredek hegy párkányára félénk kiváncsi alakok könyökölnek ki; rongyos condrájuk elárulja a félvad hegyi lakóst:

— Ugyan kit kisér az a sok ember odalent a völgyben? Vajjon ki halt meg? Talánccsak nem a nagyságos goszpodár feleleség, a vidék jótét lelke?

Biz az halt meg jámbor atyám fiai. Jertek, jertek csak elő ti is, csatlakozzatok a gyászmenethez. Ne szégyeljétek rongyos condrátokat, füzős bocskortokat. Valóban ő halt meg: a nagyságos goszpodár felesége, a vidék jótétlelke.

És az egyszerü hegyi falucskák szegény köznépe, amerre csak áthaladt a menet, őszinte részvéttel csatlakozott a halottat kisérő sokasághoz.

Már közelg a végső állomás, a legvégső! Ide látszik a kisded horvát plebániának tornya. Lassan kibontakozik az egész templom a zöldelő gyümölcsös kertek erdejéből.

Ragyogó tavaszi napfény árad szét a vidéken. Az ódon templom avatag, kormos fala mellől uj emlékkő körvonalai fehérlenek elő. Mintha az előre költözött fiu szelleme integetne onnan a szellő magaslatról az érkező édes anya elé:

— Jer, jer anyám; ketten leszünk ezután; én és te. Nem válunk el többé soha, soha.

* * *

A megtört szivü édes anya, gróf Draskovich Ivánné, született Erdődy Julia grófnő ott aluszsza már csendes álmát fia mellett a bednjai sirboltban.

Nem telt bele egy év, hogy eltávozott ő is szeretett fia után. **B. N.**

Pápának nincs párja.

Hárman valának együtt: a plébános ur, a káplánja, meg az egyik filialis mester.

A mester is, meg a káplán ur is pápai születésüek. Mikor összekerülnek, van mit hallgatni. Nem győzik eleget dicsérni szülőföldjüket:

— Pápának nincs párja az egész föld kerekségén!

— Nincs!

— Ugyan domini, hagyjuk már abba, — szól közbe a türelmét vesztett plebános, — láttam én már különb várost Pápánál.

— Az meglehet, hanem azért mégis ugy van. Pápának nincs párja!

— Ugy van, nincs párja!

Többrül-többre, szórul-szóra, utóbb olyan parázs kis ribillió támadt a különben csendes plébánián, hogy máterbeli kollega ijedve szaladt fel, hogy hát:

— Hol jön a tatár?

— Eh, — kiáltott fel ingerülten a plebános ur, — ezek a malefice . . . majd mit mondok: egyre azt hajtogatják előttem, hogy Pápának nincs párja.

— Amint hogy igaz is, — kottyant bele a filiális mester.

— Ugy van, — kontrázott neki a káplán.

— Persze, hogy nincs . . . a római pápának . . .

No hiszen kapott ezért a jámbor máterbéli olyan hátba ütést a plebános urtól, hogy maga sem tudta, hogy jutott hozzá.

— Hát ki beszél itt a római pápáról? . . .

— De hát ki beszélt itt a veszprémmegyei Pápáról?

— Ugyan mit veszekesznek az urak? Vagy ha már veszekedni akarnak, hát itt a tarokk. Veszekedjenek azon, de legalább békességesen.

És folyt a békességes veszekedés tovább a nemes tarokk mellett késő hajnalig.

Napirend 1901. május 25-én.

Naptár: szombat, május 25. — Róm. kath.: Orbán. — Prot.: Orbán. — Görög-kel. (május 12.) Epifán. — Zsidó: Sziván 7. — Nap kél 3 óra 56 perckor; nyugszik 7 óra 25 perckor. — Hold kél 11 óra 39 perckor délelőtt; nyugszik 1 óra 3 perckor éjjel.

Időjelzés. A központi meteorologiai intézet jelzése szerint: Száraz, enyhe idő várható.

— (**Népünnepély.**) A Pécsi Dalárda junius hó huszonötödikén népünnepélyt rendez. A rendező bizottság tegnap este tartott értekezletet, a melyen megállapitották a népünnepély lefolyását. A részletes műsort a legközelebb közzé fogjuk tenni. Egyes falragaszok már most is felhivják a közönség figyelmét a népünnepélyre, a melynek sikere is olyan nagy lesz, mint a hire. S ha valóban

igy lesz, a P. D. meg lehet majd elégedve a sikerrel s a jövedelemmel.

— (**Jelentés a vizről.**) A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: A vizt rtók tele vannak; a tettyei forrás vizszolgáltató képessége folyó hó 24-én reggel 2400 köbméter.

— (**Kinevezés.**) A pécsi kir. itélőtábla elnöke *Háiness* Elemér pécsi kir törvényszéki joggyakornokot a pécsi kir itélőtábla kerületébe segélydijas joggyakornokká nevezte ki.

— (**Halálozások.**) *Muth* Theodor, a pincehely-göbrői takarékpénztár felügyelő-bizottságának elnöke Pincehelyen meghalt. A takarékpénztár igazgatósága külön gyászjelentást adott ki haláláról. — Özv. *Riehmer* Antalné szül. Málek Rozália, tegnap délután három órakor 89 éves korában elhunyt. Temetése folyó hó 25-én délután 4 órakor lesz a Teréz-u. 11. számu gyászházból a budaikülvárosi temetőbe, az ott levő családi sirboltba. A gyászmisét folyó hó 25-én d. e. 9 órakor tartják az elhunyt lelkiüdveért a belvárosi templomban. Az elhunytat gyermekein s széleskörü rokonságán kivül számos unoka és dédunokája gyászolja.

— (**Keresztény szociális tanfolyam.**) A katholikus körben most tartották meg az első keresztény szociális tanfolyamot. *Kirschanek* Ödön plébános is tartott előadást »Keresztény munkás egyletek« cimen, ilyenek alakitását javasolva. A hozzászólások után *Zichy* Aladár gróf konstatálta, hogy az előkészitő munkát ebben az irányban már megkezdették ugy a vidéken, mint a fővárosban.

— (**Betört ablakok.**) *Kemény* István n.-peterdi lakos panaszt emelt a napokban a községi előljáróságnál, hogy házának ablakait eddig ismeretlen tettesek betörték. A panasz folytán a hatóság emberei megindították a nyomozást, melynek során sikerült a tetteseket két falubeli legény személyében elfogni, kik azt vallják, hogy az ablakokat Kemény István egyik szomszédjának felbujtására törték be. Az ügyet áttették a birósághoz.

— (**A mi bérkocsisaink.**) Több oldalról érkezett hozzánk panasz a pécsi bérkocsisok ellen, minek természetes oka az, hogy a kétségtelenül sokfelé elfoglalt rendőrségünk nem ér rá a fiakker-ügygyel foglalkozni s ellenőrizni, hogy betartják e a számukra kibocsájtott szabályrendeletet. Igy — a panaszok szerint — derék bérkocsisaink, ha valakiben idegent sejtenek (de megteszik helybeli emberekkel is) két—három forintot kérnek egy órai utért, s óraszám egyáltalán nem akarnak hajtani s ha valaki aztán kéri tőlük a taksát, a viteldij szabályzatot valahonnan a kocsi bakjának az aljából huzzák ki, holott szabályrendeletileg annak a kocsi valami feltünő részén kellene felfüggesztve lennie. Jó lenne, ha a rendőrség egy kissé ügyelne a bérkocsis urakra is, kik ugy látszik, hirtelen akarnak meggazdagodni.

— (**Kézrekerült tolvajok.**) A közelmultban történt, hogy Görcsöny község határában *Helvész* János, odavaló kocsislegénytől valaki egy öltözet ruhát és egy ezüst zsebórát lopott el s ugyanabban az időben *Kérdly* István éléskamrájából körülbelül tiz korona értékü élelmiszer veszett el. A meginditott nyomozás során tegnap sikerült a két lopás tettesét: *Warga* István és *Warga* Lajos cigánylegények személyében elfogni, kik a lopást be is ismerték. A tolvaj cigányokat átadták a kir. ügyészségnek.

— (**A ki okvetlen meg akar halni.**) *Kohn* Mór, pécsi felsővámház-utcai lakosnak az volt a foglalkozása, hogy a csonttól kezdve fölfelé a nyulbőrig mindennel kereskedett, de ez a kereskedés nagyon keveset jövedelmezett s igy Kohn Mór elhatározta, hogy megválik az élettől, mely az ő számára csak töviseket termel. Fogta tehát magát s meghalt, meghalt ugy, a hogy eddig még öngyilkos nem költözködött ki ez árnyékvilágból. Akként történt a dolog hogy ma reggel az »Abbázia« sörcsarnok személyzete egy fülsiketitő dörejre lett figyelmessé s midőn a zaj helye felé szaladtak, megtalálták a szerencsétlen Kohn Mór izekre roncsolt holttestét. A szerencsétlen ember ugyanis — mint a jelekből itélni lehet — utolsó pénzecskéjén néhány liter petroleumot és egy revolvert vásárolt, magához vett (az ég tudja honnan) egy dinamittöltényt és egy ruhaszáritó kötelet s azzal kiment az »Abbáziába« vezető utra. Ott aztán a magával hozott vödörbe öntötte a petroleumot, azt meggyujtotta, maga alá rakta az égő vödröt, a kötelet egy fára kötve, a hurokba beledugta a fejét, szájába vette a dinamit patront, melynek kanócát meggyujtotta s aztán térdre ereszkedve elsütötte a revolvert, melynek csövét a halántékának irányitotta. Az esetről nyomban értesitették a rendőrséget, de a helyszinére sietett rendőri közegek nem találtak egyebet, mint Kohn Mór darabokra tépett holttestét, a revolvert s a vödörben gyászfáklyaként égő petroleumot. A borzalmas halállal halt öngyilkos testének roncsait még a délelőtt folyamán koporsóba rakták s beszállitották az izraelita temető hullaházába. Az elhunytat feleségén kivül tizenhat gyermeke siratja.

— (**A rendőri sajtóiroda.**) Fájdalom, még nem vagyunk abban a várva-várt és boldog helyzetben, hogy a pécsi rendőri sajtóiroda létesitéséről adhatnánk hirt, pedig erre az intézményre már feltétlenül szükség lenne, mert nagyban megakadályozza nem lé-

— Mert megtudtam valamit.

S Csertő felállt és odament az asszonyhoz. S megfogta a kezét gyöngéden, szeretettel s a szemeinek mélyét keresve szólt:

— Mondja csak, Erzsike, miért sir — mi bántja mindig?

— Én? Hiszen nem sirok, nem . . .

— Csak ne tagadja. Mondták a gyerekek.

Erre nem tudott mit felelni az asszony. Csak lehajtotta a fejét kicsi lánya fölé és szemeiről lassan két könycsepp gördült alá.

— No lássa, most megint sir. Mondja meg nekem, mi bántja? Én okoztam a bánatát?

Amaz csak fejét ingatta lassan, csendesen.

— Nem? . . No nézzen fel rám és mondjon el mindent. Hiszen lehet hozzám annyi bizalommal. Ha szüksége van segitségre . . .

— Nincs, nincs!

Az ijedt hang, melyen tiltakozni szeretett volna az asszony, ismét zokogásba fult.

— Nincs? De a gyermekek azt is mondták, hogy mielőtt én ide nem jártam hozzájuk, maga sokat mesélt és dalolt nekik. Csak azóta sir, azóta szomoru s nem is törődik velük.

S mivel nem kapott feleletet, folytatta:

— Ha ez igy van, akkor nekem nem szabad többé ide jönnöm.

— Ne! Ne! Ne mondja ezt!

Csaknem sikoltva, ijedten kiáltotta ezt az asszony, kezével görcsösen kapaszkodva Csertő karjába.

KILENCEDIK FEJEZET.

Ebben a fejezetben az igaz szerelem győzedelmeskedik, ami a mai világban igen ritkán esik vala meg.

Csertő Boldizsárt már szinte ismerték a külvárosi kis utca lakói. Mindennap feljárt az utcába s mindig vitt cukrot, édességet és játékszereket a Kovácsné kis gyermekeinek.

Ő maga sem tudta, mi történt vele, de hacsak egy nap mult el anélkül, hogy nem ment fel hozzájuk, már a másnapot alig várta, hogy felkeresse őket. Valami ugy vonta, csalta annak az asszonynak a körébe, ahol egy előtte eddig ismeretlen világ nyilt meg. Itt tanulta az egyszerüséget, a hálát, az őszinteséget ismerni. Itt látta, mire képes az anya az ő gyermekeiért s itt érezte, hogy a földön nem lehet nagyobb boldogság, mint jót tenni az elhagyatottakkal; nem lehet büszkébb önmegelégedés, mint pártját fogni annak, a kit mindenki elhagyott. És a mint végig ment a kis utcán, irigyelte az egyszerü munkásembereket, kik napi dolguk végzése után hazasiettek fáradtan a családjuk körébe, hol a szerető hitves és a gyereksereg várta őket.

S ugy találta, hogy neki addig semmi célja nem volt az életben. Élt egyedül magának s maga sem tudja kiért, miért? De még az okot, ami ezt az elégedetlenséget szülte nála, nem ismerte. Nem tudta, miért érzi magát jobban abban az egyszerü, szegényes körben, a hol

tével a pontos és gyors hirszolgálatot. Tudvalevő dolog, hogy a városban előforduló eseményekről a helyi sajtó organumai a rendőrség utján *kellene*, *hogy értesüljenek*, sőt nagy ritkán onnan is értesülnek, ha ugyan a rendőrségi tudósitóknak sikerül, a hivatali teendőkön kivül, piac vizsgálat, nyomozás stb.-vel tulterhelt ügyeletes rendőrbiztosokat a hivatalokban találni, a mi rendszerint öt-hatszori keresés után történik meg, ha ugyan egyáltalán megtörténik. Akkor persze a mindig utban levő s várakozó felek által zaklatott rendőrbiztos ugy el van foglalva, hogy nem igen van ideje kimeritően elmondani még azt a keveset sem, a mi megtörtént s igy fontosabb hirek vagy egyáltalán nem, vagy pedig nem körülményesen kerülnek a lapba, mi ismét tekintélyes erkölcsi károkat okoz a sajtónak. Valóságos »Szentivánéji álom« már a helyi sajtó képzeletében a rendőri sajtó iroda, mely az által, hogy a tudósitók akár a főkapitány, akár valamely rendőrkapitány asztalán megmegtalálnák a közölhető napi események jegyzékét, ötven százalékkal megkönnyitené a sajtó helyzetét. S mióta biztatnak bennünket ujságirókat eme üdvös intézmény létesitésével! Először *Vassary* Gyula főkapitány igérte a sajtóiroda létesitését arra az időre, mikor a rendőrkapitányság uj helyiségben lesz, kezébe is vette az ügyet, de aztán megint letette. A közelmultban *Sárkány* Ármin, dr. rendőrkapitány fáradozott azon, hogy az ige testté legyen, de ugy látszik, még mindig az »előkészitő« munkálatoknál tart, mi pedig végkép belefáradva a hiábavaló hirhajhászásba, fájdalmasan sóhajtozunk: »Óh! Rendőri sajtó iroda, jöjjön el a te országod!«

— („**Minden jó onnan felülről jön!**“) Lakván a mennyei gondviselés fent az egekben, azt mondja a szent irás, hogy: »Minden jó onnan felülről jön.« Ezt az igazságot ma keservesen tapasztalta az Anna-utcában egy *Lösch* Jánosné nevü takaritónő, — kinek ma reggel, a mint munkára ment, az egyik ház tetején foglalatoskodó kőmivesek, egy tetőtéglát ejtettek a fejére. A szegény asszonynak a leesett tégladarab olyan zuzódást okozott a fején, hogy kénytelen volt vérző fejsebével egy közelben lakó orvos segitségét igénybe venni.

— (**Sötét Afrikában.**) Mondják, hogy a legsötétebb Afrikában élő fekete szinü embertársaink a nagy hőség folytán nem szivelik a ruhát, ha azonban egy gallért találnak, azzal felékesitik a nyakukat, vagy esetleg a lábukat s megesik, hogy egy másikon meg egy cilinderen (henger kalap müszóval!) kivül egyéb sincsen. Tegnap a főutcán sétált végig délután egy hasonló alak. Szerencse, hogy ez idő szerint nincs oly türhetetlen hőség, mert ez esetben a hiányos kosztüm is hiányzott volna arról a tizennégy-tizenöt éves gyerekről, cigárettel a szájában, cilinderrel a fején mezitláb egy szál nadrágban és ingben vonult végig nagy grandezzával a főutcán, mindenhol hahotára fakasztva a nézőket. Lehet, hogy valami sötét áfrikai törzs főnökének képzelte magát s ez jól esett neki, no meg az utcagyerekeknek, a kik nagy zajjal kisérték a furcsa alakot.

— (**Névmagyarositás.**) Kiskoru *Kohn* Géza, pécsi illetőségü, ugyanitteni lakos vezetéknevének »Kovács«-ra kért átváltoztatása belügyminiszteri rendelettel megengedtetett.

— (**Joggyakornokok kerestetnek.**) A pécsi kir. itélőtábla kerületében két joggyakornoki állás van üresedésben. Pályázni 15 nap alatt lehet a királyi tábla elnökénél.

— (**Pincetörők.**) *Klém* Ferenc, mőzsi lakosnak a szegszárdi Palánk-hegyen levő présházába ismeretlen tettesek betörtek és onnét ágynemüket, füstölt hust vittek el. A tetőt pusztitották el és azon mentek be. Különös, hogy a pincében levő bort nem bántották. Ugyanakkor a szomszédban is tettek betörési kisérletet, de sikertelenül.

— (**Percel Dezső kocsisai.**) A képviselőház elnökének kocsisai, névszerint: *Siellber* János, *Bezsák* Ádám és *Dózsa* János Uj Berek pusztáról zabot szállitottak és hogy pénzmagra tegyenek szert, a zabot alaposan megdézsmálták és azt utközben két helyen, Várdombon Mandl Adolfnak, Mórágyon pedig Müller Krisztiánnénak adták el. A hütlen kocsisokat a birósághoz jelentették fel a csendőrök.

— (**Nyolc szurás nyolc fillérért.**) Hirhedt verekedő legény Szegzárdon *Nyéki* Ferenc, a ki már nem egyszer keveredett e miatt bajba. Mult vasárnap éjjel is kicsibe mult, hogy egy ember életét ki nem oltotta. A vérengző természetü ember ugyanis együtt mulatott *Stockbauer* Alajos, szegzárdi bérkocsissal, a ki egyik korcsmából a másikba csalt, hogy neki fizessen. Midőn Stockbauernek a pénze elfogyott, kölcsön kért Nyékitől nyolc fillért. Ez át is adta neki a pénzt, de az utcán azután vissza követelte. Miután ez a pénzt nem adhatta vissza, elővette a bicskáját és nyolc szurást ejtett rajta, mondván: »Ne kutya, minden fillérért egy szurás.« A szegény áldozatot otthagyva, megugrott. A rendőrök azonban másnap elfogták és átadták az ügyészségnek.

a szükségnél csak a mindent óvó, mindenről gondoskodó tisztaság volt a nagyobb.

Egyszer olyankor ment oda, mikor még az asszony nem volt otthon. És beszédbe elegyedett a gyerekekkel, a kicsiny leányt a térdein lovagoltatva. S beszélt nekik mindenről, a mi a gyerekeknek kedves, a minek a gyerek örül s szinte meglepte, a mikor egyszerre a nagyobbik fiu elébe állott s szólt komoly, szinte haragos arccal:

— Miért is jár a bácsi mihozzánk?

Csertő Boldizsár először nem hitt a füleinek. Hiszen ma is hozott cukrot épen azt ropogtatja ez a fiu, mit akar hát vele?

— Mit mondtál fiacskám?

— Hogy miért jár a bácsi hozzánk?

Azelőtt a mama olyan jókedvü volt. Mesélt, dalolt nekünk; most, ha itthon van, ránk se néz és gondolkozik, meg sir.

Csertőnek a gyermek szavai tőrszurásként hatottak a lelkébe.

Ime gyerekszájból kell neki hallani panaszló vádat azért, mert őt lekötötte ez az egyszerüség, ez az igazság, a mit lát s ahol oly jól érzi magát. Ime ennek a kis gyermeknek a szájából kell neki megtudni, hogy mióta ő idejár, az anyja szomoru és meg van rontva eddigi nyugodalma.

S miért mindez?

Miért is vágyódik ő mindig ebbe a körbe? S miért sir, miért szomorkodik az a szegény asszony?

S keze közé fogta a gyermek okos arcát, megcsókolta jobbról is, balról is.

— Ne haragudjál azért rám, kis fiam. Majd beszélek a mamával és megkérem, ne sirjon, ne legyen szomoru, hanem meséljen, daloljon nektek, mint azelőtt.

— Jó is lesz, bácsi. Tudja, mikor a papát eltették a földbe, a mama sokáig olyan volt, mint most. De mindig dalolnia kellett és nem ért rá sirni, meg gondolkozni. Most is sok a dolga; meg már én is tudom, hogy a papa felment a menyországba, ahol nem köhögnek az emberek és nem is kell nekik bemenni a kórházba. S mégis a mama most mindig sir megint és gondolkozik.

De kinyilt az ajtó és belép a fiatal asszony. Sietve jött, szinte pihegett és meg volt lepetve, mikor Csertőt ott találta.

— Jó estét, Erzsike. Nos, ugy-e nem gondolta, hogy már ilyen korán itt talál?

— Óh, hiszen már este van. Megkéstem a munkámban s magam is azért jövök ily későn.

És sietett meggyujtani a lámpást, befüggönyözni az ablakot s rendbeszedni a szobában, amit a gyerekek a játék közben helyéről elmozditottak.

S mikor leült, a kis lányt az ölébe véve, szemben az asztalhoz Csertővel, akkor az áthatő pillantást vetve rá, szólt:

— Pedig lássa, jó hogy egyszer ilyenkor jöttem, a mikor magát nem találtam még itthon.

Az asszony nem értette, mit akar mondani. S csodálkozó tekintettel kérdé:

— Miért?

— **(Leányrablók.)** A belügyminiszter az összes rendőri hatóságokat értesitette hogy *Kohn* Arnold és neje leánykereskedők Amerikából legközelebb Magyarországba érkeznek, hogy itt leányokat vásároljanak bünös céljaikra. A gonosz leánykereskedők aligha csinálhatnak üzletet, mert a rendőrségek figyelemmel fogják kisérni.

— **(A forgópisztoly.)** *László* Ferenc szegzárdi lakos a napokban forgópisztolylyal ment haza s e közben találkozott régi haragosával, *Ferger* János, szegzárdi lakossal, a kivel annyira összekülönböztek, hogy a forgópisztolyt reá fogta. Erre *Ferger* dulakodni kezdett *Lászlóval*, a kinek kezéből szerencsésen kicsavarta a fegyvert, mielőtt elsüthette volna. Ezzel az ügygyel majd a bíróság is foglalkozik, mert a csendőrség feljelentette az esetet.

— **(Egy tanitónő szenvedései.)** „Rövid idővel ezelőtt sokat kellett szenvednem, miáltal tanitónői kötelességem teljesitése nagyon nehezemre esett. A legnagyobb mértékben vérszegény voltam, a legcsekélyebb, legkönyebb munka rendkivül kifárasztott, gyakori kábulás és aléltságnak voltam kitéve, ezenkivül nagyon heves rheumatikus fájdalmak gyötörtek, amelyek éjjeli álmomtól megraboltak, amire pedig igen nagy szükségem volt. Továbbá balkezem két ujja egészen meg volt merevedve minden kezelésem dacára állapotomon legcsekélyebb javulást sem konstatálhattam s próbát tettem a Pink-labdacsokkal. Boldog vagyok, hogy megmondhatom önnek, hogy állapotom, miután néhány dobozzal bevettem, jelentékenyen javult. Erőm lassankint visszatért és rheumám majdnem teljesen elmult. Most már csak nagyon könnyü fájdalmat érzek a balharomban és kérem, küldjön még 2 dobozzal az ön labdacsaiból, amelyek, meg vagyok győződve, ismét helyre fognak engem állitani.«

Igy fejezi ki magát Busch Fanny asszony tanitónő Planeggben, Gumstrasse 43/B. Bajai a vér elszegényedéséből eredtek, amiből nagy foku vérszegénysége származott. A már magában véve is hátrányosan működő vérszegénység annyiban képezhet nagy veszélyt, amennyiben az abból keletkező gyengeség más betegségek kitörését, mint ezen esetben a rheumáét előmozditja. Mit kell itt cselekedni? A baj gyökerét kell kifürkészni. Ha elszegényedett vére van, ugy meg kell azt gazdagitani. A legjobb eszköz ily esetben ezen gyarapodást oly gyógyszertől várni, amely bizonyitékokat nyujtott már erre nézve és a gyógyesetek ezreit tudja felmutatni, t. i. a kitünő vérmegujitó szertől, a Pink-labdacsoktól, amelyek nagyon kitünőek vérszegénységnél, sápkórnál, neurastheniánál, gyomor és bélbetegségeknél, mindennemü tulerőltetésből származó általános gyengeségnél. Kaphatók minden gyógyszertárban, valamint az ausztria-magyarországi főraktárban Török J. gyógyszertárában Budapesten Király-u. 12. sz. dobozonkint 1 frt 75 krért vagy 6 doboz 9 frtért.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei,

1901. május 24. délután 2 órakor.

Barometer (redukált) = 764·6 mm. (süllyedő.)
Hőmérsék = 24·6 °C.
» maximuma: 20·6 °C. } tegnapi.
» minimuma: 21·5 °C. }
Páranyomás: 9·3 mm.
Relativ nedvesség: 41. %
Felhőzet: 3° Cirr-Cum. S.
Szélirány s erő: E. 3. —
Csapadék 24 órai: 0. Harmatp. = 10·3 °C.
Meleg félderült kevés csapadék e. zivatarok hajlam.

Dr. Ozirer.

Törvénykezés.

Késelő legény.

(Esküdtszéki főtárgyalás.)

— Saját tudósitónktól. —

Pécs, 1901. május 24.

Hardi Sándor, kir. törvényszéki elnök vezetése mellett folyt le a mai esküdtszéki tárgyalás. Szavazóbirák *Apor* Lipót dr. és *Makara* Iván, kir. törvényszéki birák voltak; a jegyzőkönyvet *Nagy* Jenő dr. kir. törvényszéki aljegyző vezette. — A közvádló *Vörös* Endre, kir. ügyész és a védő *Sey* Ernő dr. ügyvéd volt.

A vádlott *Varga* József, most pécsi lakos, a ki 1878-ban született s szándékos emberölés büntettének kisérletével van vádolva.

Az általános kérdések felvétele után az esküdtbiróság a következőképen alakul:

Főesküdtek lettek: Horváth János, Baka József, Lederer Manó, Martinek József, Örtl Győző, Mestrics Imre, Kalfisch Antal, Bekker Alajos, Ribay Antal, Putzer Antal, Blanc József, Ernhaft Ferenc.

Póteskü̈dlek: Fuchs Ádám, Berec József.

1900. évi november hóban *Varga* József néhány társával bement a magyarüröghi korcsmába. Amint a folyosóra ért, találkozott *Póka* Mátyással, a ki szó nélkül arculütötte őt, majd meg a rendelt bort sem engedte meginni. Kiment a korcsmából, de a korcsmáros visszahivta. Este hét óra felé távozott. A kamara ajtóban Póka Mátyás egy esernyővel megütötte őt s erre Varga mellbe ütötte Pókát s hazaszaladt, lefeküdt.

Póka Mátyás vallja, hogy Vargával nem a legjobb viszonyban volt, mert ez elszerette a feleségét, a kitől ő el is vált. Tagadja, hogy arculütötte volna Vargát s este a korcsma ajtóban Varga szó nélkül mellbe szurta őt, mire ő az esernyővel fejbe ütötte Vargát s minthogy érezte, hogy vérzik, visszafordult a korcsmába.

Szembesittetvén, ugy a vádlott, mint a panaszló megmaradt állitása mellett.

Lapunk zártakor a tárgyalás még folyik.

---

§ Gondnokság alá helyezés. A pécsi kir. törvényszék közhirré teszi, hogy *Kocé* Sándorné szül. *Szalay* Mária 39 éves, református vallásu karancsi lakost elmebaj miatt godnnokság alá helyezte.

Közgazdaság.

□ **Sertésvészek.** A tolnamegyei *Udvari* községben a sertésvész járványosan fellépett, mig az ugyancsak tolnamegyei *Závod* községben az ott uralgott sertésvés megszünt.

□ **A gazda ellenségei.** Sok olyan kártékony állat van, amely a gazda fáradságos munkájának gyümölcsét pusztitja, vagy már csirájában öli meg a növényt. Ezeknek az állatkáknak és elpusztitási módjának megismertetése a m. kir. állami rovartani állomás önzetlen feladatai közé tartozik. A földmüvelésügyi miniszter a kutatások eredményét kis füzetkékben adja ki. Legujabban is a mezei egereknek vagy földi pockoknak, a gabona futrinkának és káposztapillangónak az irtására rövid utmutatatások jelentek meg. A kiadványokat bárki ingyen megkapja, ha csak levelezőlapon fordul is a rovartani állomáshoz.

TÁVIRATOK.

— **A delegációból.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A magyar delegáció pénzügyi albizottsága ma délelőtt *Harkányi* Frigyes báró elnöklésével tartott ülésén tárgyalta a közös pénzügyminisztérium, a közös legfőbb számvevőszék és határvámjövedék jövő évi előirányzatát. Az ülésen jelen volt *Kállay* közös pénzügyminiszter is. *Szerb* György előadó ismertette az előirányzatot és a felvetett kérdésekre megadván a szükséges felvilágositásokat, bemutatta a delegáció teljes ülése elé terjesztendő jelentést, melyet az albizottság elfogadván, nyomban hitelesitett.

— **A bankkormányzó Temesvárott.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Bilinsky* lovag, az osztrák magyar bank kormányzója Temesvárra érkezett, hol a hatóságok ünnepiesen fogadták.(!) Délelőtt megvizsgálta a bank-fiókot és délben a kereskedelmi és iparkamara s a pénzintézetek küldöttségét fogadta.

— **József főherceg a tornaversenyen.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *József* főherceg ma értesitette a kultuszminisztert, hogy az országos ifjusági tornaversenyen a második napon, május 27-én nejével együtt meg fog jelenni. Ez a hir a rendező bizottság körében nagy lelkesedést keltett.

— **Müvész és iró marakodása.**) (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A budapesti büntető járásbiróság ma tárgyalta *Donáth* Gyula, szobrász rágalmazási és becsületsértési panaszát *Tóth* Béla iró ellen s ezt hosszas tárgyalás után a vád alól fölmentette.

— **Elhnnyt irónő.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A tegnap elhunyt *Wohl* Janka, irónő ravatalára temérdek koszoru érkezett, legtöbbje az elhunyt főrangu ismerőseitől. A temetés holnap délután lesz.

Laptulajdonos SZAUTTER GUSZTAV
Felelős szerkesztő PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Faládák

(kisztnik)

olcsó áron kaphatók

Mária-utca I-ső szám alatt.

709. 1901.
végr. sz.

Árverési hirdetmény.

Alulirott birósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-c. 102. §-a értelmében ezennel közhirré teszi, hogy a pécsi kir. járásbiróság 1900. évi Sp. II. 313/3. sz. végzése következtében dr. Flóris Endre ügyvéd által képviselt Büttner József javára Dőry István ellen 48 kor. 86 fill. s jár. erejéig 1901. évi április hó 29-én foganatositott kielégitési végrehajtás utján lefoglalt és 903 koronára becsült következő ingóságok, u. m.: butorok, felszerelések, ruhanemüek, könyvek stb. nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek a pécsi kir. járásbiróság 1901. évi V. II. 212/2. számu végzése folytán 48 kor. 80 fill. tőkekövetelés, ennek 1901. évi március hó 27. napjától járó 5% kamatai, és eddig összesen 37 koronában biróilag már megállapitott költségek erejéig **Pécsett György utca 4. sz.** leendő eszközlésére **1901. évi májushó 30. napjának délutáni 4 órája** határidőül kitüzetik és abhoz a venni szándékozók oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok az 1881. évi LX. t.-c. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet igérőnek becsáron alul is el fognak adatni.

A mennyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatták s azokra kielégitési jogot nyertek volna, jelen árverés az 1881. évi LX. t.-c. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Pécsett, 1901. évi május hó 15-ik napján.

Lengyel József,
kir. bir. végrehajtó.

Jó bornak nem kell cégér!

Van szerencsém a mélyen tisztelt közönségnek becses tudomására adni, hogy **Pünkösd vasárnap és hétfőn, ugy minden következő** *vasár- és ünnepnapon*

a Baka-malom

kerti helyiségében

a jól szervezett KORODI KÁROLY zenekara fog közremüködni, mely alkalommal a ***saját szüretelésü boraimat*** fogom kimérni. — Jó ételek és italokról gondoskodva van, miért is kérem a m. t. közönség tömeges pártfogását.

Kiváló tisztelettel

Baka József,
vendéglős.

Nyári uszoda megnyitás!

Van szerencsém a tisztelt közönség becses tudomására hozni, hogy a

Madarász-féle uszoda

f. május hó 26-án megnyittatik.

Knirsch,
kezelő.

Özv. Kovátsits Antalné

szijgyártó-üzlete PÉCSETT, Irgalmasok bazárja.
Ajánlja dusan felszerelt raktárát lószerszám, nyereg, pénzerszény, utibőrönd és sétabotokban.

Mindenki

meggyőződést

szerezhet, hogy

Klein Sándornál

Pécs, Széchenyi-tér 7.

van a legolcsóbb, legjobb

férfi és gyermek-

RUHA

beszerzési forrás.

Rendkivüli **olcsó árak mellett** minden ruhadarab kitünő minőségü szövetből, tartósan és izlésesen van elkészitve.

Midőn még t. vevőim figyelmét azon kedvezményre is felhivom, hogy javitások és ruhák vasalását dijazás nélkül elvállalom, vagyok kitünő tisztelettel

Klein Sándor.

HIRDETESEK.....

.....jutányos áron a kiadóhivatalban.....vétetnek föl.

Ki van zárva

hogy **butorszükségletét** bárhol jobban szerezhetné be, mint

FEHÉR BÉLA

butor-raktárában

Pécsett, Apácza-utcza 2. sz. a.,

hol a legjobb minőségü asztalos és kárpitos butorok állandóan óriási választékban vannak raktáron és

rendkivüli olcsó árban adatnak el.

UJ SÖRGYÁR

Pünkösd vasárnap és pünkösd hétfőn

az Uj sörgyári

ABBAZIA sörcsarnok helyiségében

kedvező idő esetében

A CS. ÉS KIR. 52. GYALOGEZRED teljes zenekara

HANGVERSENYT

tart.

Belépti-dij szabad.

UJ SÖRGYÁR. UJ SÖRGYÁR.

Nyomatott Taizs József könyvnyomdájában Pécsett, 1901.